

„Er da mit Arbejd spildt, fordi jeg savner
 en enkelts Bifald? nej, det bør ej være.
 Husk, selv Navnkundighed, selv Slægters Bifald
 er intet Maal, som er en Digter værdigt.
 Kun Kunsten selv bør være Kunstens Maal
 som Gud det godes, han, al Godheds Kilde.
 Saa hold da Maalet højt og Øjet løftet,
 om Kvindehaanden sitrer magtesløs,
 om Kraften svigter; men hvem siger, at
 den svigte skal? — ved jeg, den mig skal svigte?
 En Græker sagde stolt og alvorsfuldt:
 pris ingen lykkelig, før han er død.
 Jeg følger dette til: ulykkelig
 skal heller ingen kaldes før sin Død.
 Døm ingen Gerning, førend Dagen er
 til Ende stridt, og Værket er fuldbragt.“

Hun dadler den Misfornøjelse med Nutiden, som saa mangen udtaler,
 og bruger denne Lignelse:

„Man tænke sig engang, at Athosbjærget,
 som Sagnet siger, Alexander ønskede,
 var formet til en mægtig Billedstøtte;
 da saa de Bønder vel, som sanked' Kvas
 i Øret paa den, neppe meget mere
 end Bjærgets Geder af dens rette Form.
 Først naar de rejste bort en Mil, ja længer,
 stod dette Kæmpebilled klart for Øjet;
 Profilen, ædelt mejslet, traadte frem
 med hvælvet Pande, med en Mund, hvorfra
 der toned tavse Rytmer op mod Himlen,
 som mætted' den ved Aftenstid med Solblod,
 en mægtig Torso, fra hvis Haand sig gød
 en gavnmild Sølvstrøm over Dalens Enge.
 Saaledes med den Tid, vi lever i,
 den er for stor til at begribes nærvæd.
 Men Digteren bør have dobbelt Syn,
 maa se det nære saa harmonisk helt,
 som om han fjernt fra overskued' det,